

Vicent Alonso, val més l'espurna que el foc

quaderndelesidees.press/vicent-alonso-val-mes-lespurna-que-el-foc/

28 d'agost de 2022

Han fugit les merles de març (Balbec, 2021) és el darrer llibre publicat pel poeta, filòsof i traductor **Vicent Alonso** (Godella, 1948). Una cinquantena de poemes que es llegeixen com una continuació de l'anterior entrega, *Vinces* (Jardins de Samarcanda, 2016), peça molt celebrada per la inqüestionable capacitat de descriure els sentiments amb versos lúcids, calibrats i escrits amb una concisa i afuada veu. Els poemes que ara ens ocupen estan orientats per la mateixa brúixola, però el poeta fa un pas endavant en la força de les imatges, molt plàstiques, i el fluir del vers. Especialment, diria que es sap amarar d'un clima de serenitat afavorida per la vellesa: "soc un estrany dins la meva memòria".

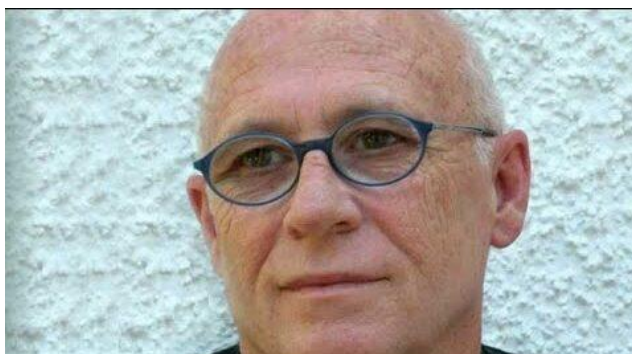
Comença *Han fugit les merles de març* amb una cita iniciàtica: "com més vell és el riu més se m'assembla" que emmarca el decurs del contingut. El joc comparatiu entre la realitat i el pensament, entre allò local i allò universal, és una constant que li serveix de peanya, certament com a tants d'altres poetes, però que només l'extraordinari ofici d'Alonso eleva a categoria. La capacitat metafòrica no té límits i és, segurament, el tret diferencial més exquisit. Perquè, partint de pensaments i d'idees comunes, sap trobar el singular paral·lelisme en imatges inesperades, però sobretot, commovedores. Per posar un exemple d'entre molts, al poema «Platja d'Almardà», trobem el retaule d'una marina que ens parla amb subtilesa de com de bella pot ser la vellesa: "els anys premien llums i colors". Cal fer esment d'una particularitat del conjunt de la seva obra i és el recurs a l'aforisme, amb sentències tan impecables com ara: "la memòria és sàvia: transporta fets / però també els litigis que generen". O aquest altre: "l'oblit pesa més que el temps".

Una poesia que m'atreveixo a qualificar de coneixement i reflexiva per la reiterada meditació sobre el sentit de la vida, de l'ètica i la memòria, i per la constant cerca d'una suposada veritat. No és confessional ni de l'experiència, ni, per descomptat, nostàlgica. Es tracta d'una poesia que entén la vida com un seguit d'instantos plens de llum que qüestionen la relació amb altres, "és difícil estimar, també que t'estimen", i mediten sobre el pas del temps, "també les hores són els llocs viscuts".

Imatge d'Imanol Buissan.

Hi ha un seguit de paraules redundants que acaben per apuntalar el discurs amb les quals es recrea: els ocells, “no piulen els ocells, tan sols escolten”; la memòria que “les platges la desperten amb brises...”; o el riu, com els “rius de records tossuts”; i d’altres referides a la imatge, “condensava el món tot reduint-lo a imatges encerclades...”; i també el mirall, “veig la lluor de la llàntia dins l’espill”; i la realitat més subtil, “val més l’espurna que el foc”... El volum inclou al bell mig, a mode de frontissa i amb el títol d’«Àlbum (dotze instants i una coda)», una dotzena de dobles haikus que semblen emmirallar-se i dialogar entre ells, encapçalats per un vers que actua d’epifonema, com aquest “deteste la feblesa que em subjuga”.

Vicent Alonso no és un poeta que experimenti amb l’estil o la forma. Des dels seus bons inicis Alonso segueix uns paràmetres d’estil molt homogenis amb predomini del decasíl·lab, de la regularitat estròfica, de sonets sense rima i de la recurrent utilització de les sinestèsies, “els neguits tenen un son profund”. El que sí que assaja és l’encreuament poètic de les seves facetes de dietarista, crític i traductor. Potser sigui aquesta la causa que sovintegin preguntes com ara: “soc la xifra tancada dins l’enigma?”. Destaca l’ús de la primera persona allunyat, però, de qualsevol mena de solipsisme. El tu actua com a doble jo amb qui estableix un diàleg íntim i de molta tensió, “... la poesia no és mai per als altres / soc jo o tu qui n’ha de treure profit...”.

Sense que hi hagi un paral·lelisme directe, es pot dir que en la poesia d’Alonso ressonen veus com la del seu admirat Feliu Formosa, la d’un poeta tan reflexiu com Lluís Solà i, no cal dir-ho, traces de la poesia tensionada de Joan Vinyoli.

Han fugit les merles de març, un llibre molt sòlid i del tot imprescindible per a qualsevol lector de poesia.

Enric Umbert-Rexach

Si t’ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia’ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avis legal i política de privacitat](#).

Enric Umbert-Rexach

Poeta i escriptor. Publicà el poemari *Boscós*, Premi de Poesia Miquel Costa i Llobera 2010, a Edicions del Salobre. El 2017, amb l'editorial Edicions 62, publica la novel·la *L'últim passatge de Walter Benjamin*. I el 2021 torna a la poesia amb *Aritmètica llum de la mà* de l'editorial Cafè Central + Llibres [...]

[Llegir més](#)